

V globine bode mojega srcá,
A nezvestost, hinavstvo naj nebá
Na glas tvoj pokorí mogočna sila!
Glej, čarovnik, pred tabo sem trpin,
Ti oslobódi vseh me bolečin!»

In starec zgane se, z rokó po bradi
Molčé nekoliko si hipov gladi,
V odgovor možu potlej to velí:
»Da čarovnik sem, ljudstvo govori?
Oh, ne! Kot ti sem solzne zemlje sin.
Čuj, človek misli, govori in vzdíše,
A zabi, da nad njim Bog sodbo piše!
Pomagam naj ti, praviš. Glej, pomlad
Na polje siplje cvet, na drevje sad,
Na zimo potlej cvetni čas premahne,
In hipoma prirodi čar usahne,
Ti kliči, prôsi, čaraj — mrtvi cvet
V lepoto se ti ne razvije spet.

Takó s teboj: Kar je v življenji bilo,
To na povelje se ne bo vrnilo.
Stvarém je božjim isti pot odprt,
In isti konec vsakemu je — smrt! . . .
Če zlih dejanj srcé ti ne očita,
Naj dnij te mladih zloba ne boli,
Nekoč radósti večnost ti zasvita,
A grešniku brezdanja noč pretí.
Vse bede, žalosti, skrbí in teže
Največkrat človek si ustvarja sam
In ko napósled v smrtno spanje leže,
Minulega življenja ga je sram.
Oh, vem zdravilo ti: Srcé varúj,
Strastí ne tebi, ti jim gospoduj!»

Poslušá mládec v misli zatopljen,
Jasní se mu življenja težki sên,
Umolkne starec in z rokó po bradi
Molčé in zadovoljno spet si gladi . . .

Rástislav.

Balada o cipresi.

Na grob mogotci te sadé, drevó,
Na grob, kjer drago jim srcé počiva;
Sladkó pod senco tvojo se počiva,
Ko žalostno kipiš nad grob v nebó.

Pred mano vrtec grajski se prostira . . .
Tja v kot nekđaj mogočni gospodar
Ciprese žalne vsadil je mladiko,
Ki v senci hrastovih dreves umira,
Saj tu zaliva cvetkam le vihar . . .
Imel prej vrtec je drugačno sliko
In štel cvetic je nekatero diko;
Po njem je šetala nožica drobna,
In zdaj — žaluje tam tišina grobna —
Na grob mogotci te sadé, drevó!

J. Š.

